

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1038/2014
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца В.К. из Б.Ц., чији је пуномоћник М.Т., адвокат из В., против тужене Народне библиотеке Б.Ц. из Б.Ц., чији је пуномоћник Д.Н., адвокат из Б.Ц., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 111/14 од 23.06.2014. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 111/14 од 23.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу, Судске јединице у Белој Цркви П1 139/13 од 01.11.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење тужене о привременом удаљењу са рада бр. 119 од 04.11.2011. године и решење о отказу уговора о раду бр. 127 од 18.11.2011. године. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 97.500,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 111/14 од 23.06.2014. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду. Ставом другим изреке одбио је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом трећим изреке обавезао је тужиоца да туженој накнади трошкове поступка по жалби у износу од 54.000,00 динара, док је преко досуђеног а до траженог износа од још 16.500,00 динара захтев тужене одбио.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је одговорио на тужиочеву ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), који се примењује на

основу члана 506. ств 2. истог закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битне повреда на које се у ревизији указује, јер разлози нижестепених пресуда о одлучним чињеницама нису у супротности са изведеним доказима и стањем у списима, јасни су и без противуречности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим закључио уговор о раду 10.09.2010. године на неодређено време, ради обављања послова кустоса у музеју у Б.Ц.. Решењем од 14.11.2011. године привремено је удаљен са рада због кршења радне дисциплине и понашања због којег не може да настави рад код послодавца и истог дана је упозорен да постоје разлози за отказ уговора о раду. Наведеним упозорењем тужиоцу је стављено на терет да је 12.08.2011. године оставио галерију без надзора; да је 15.08.2011. године галерију и канцеларију музеја оставио необезбеђену и без надзора; да је 18.08.2011. године 8 посетилаца оставио у галерији без надзора дужи временски период, док је истовремено седео у канцеларији и играо на компјутеру видео игре; да је 31.08.2011. године однео све кључеве од свих просторија музеја и тако онемогућио улазак запосленима у музеј; да је 26.08.2011. године написао писмо Општинском одбору Д. с. у Б.Ц. у коме је признао све учињене пропусте, а истовремено једној политичкој партији износио неистине о односима у Народној библиотеци и мешао у то политичку партију, што није дозвољено; да је 20.10.2011. године пустио групу посетилаца без надзора на спрат музеја поред тога што је музеј био затворен за посетиоце због реновирања крова зграде; зато што уназад годину дана није извршавао савесно ни један налог претпостављеног лица, ради чега је на седници Стручног већа за свој рад добио негативну оцену која је потврђена од стране директора 30.08.2011. године и због тога што је 03.11.2011. године око 9,25 часова псовао директора, претио му батинама и запретио да ће закључати музеј и да нико неће моћи да уђе у музеј, те оваквим својим радњама и поступцима у смислу члана 179. тачка 3. Закона о раду није поштовао радну дисциплину, због чега не може да настави рад у овој установи. Решењем од 18.11.2011. године тужиоцу је отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине и понашања због ког не може да настави рад код послодавца. У образложењу решења наведено је да тужилац крши радну дисциплину, непристојно се понаша према посетиоцима и директору и да су повреде радне обавезе идентичне повредама као у упозорењу од 04.11.2011. године. У спроведеном доказном поступку пред првостепеним судом утврђена је истинитост чињеница које чине опис тужиоцевог понашања и отказни разлог (наведених у упозорењу и оспореном решењу).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца, дајући за своју одлуку јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Према одредби члана 179. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...) послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово

понашање и потребе послодавца и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Према члану 47. Правилника о унутрашњој систематизацији радних места тужене послови стручног сарадника - кустоса музеја обухватају организацију изложби у музејској галерији; бригу о сталној музејској поставци; научно обрађивање музејских предмета; вођење књига инвентара и стручне картотеке за предмете; сарадњу са другим музејима и галеријама; бављење издавачком делатношћу; приликом организованих колективних посета држање предавања о музејским збиркама и историји града, а по налогу директора и обављање и других послова.

Правилан је закључак нижестепених судова да се у радњама тужиоца стичу елементи повреде радне дисциплине које му се оспореним решењем о отказу уговора о раду стављају на терет, због чега, супротно наводима ревизије, у радњама тужене у поступку давања отказа тужиоцу није било незаконитог поступања. Наиме, радна дисциплина представља битан елемент организације и процеса рада и од њеног поштовања зависи не само правилно функционисање организације и процеса рада, већ и оцена рада конкретног запосленог као савесног у извршавању послова из описа његовог радног места. Да би дошло до повреда радне дисциплине довољно је да се радњом запосленог одступа од уобичајеног процеса и организације рада, одређеног описом послова тог запосленог, као и да запослени поред овог објективног елемента има и свест о недопустивости таквог понашања. У конкретном случају, утврђено је да тужиочево понашање представља кршење радне дисциплине, које он није променио ни након налога и инструкција директора, па су правилно нижестепени судови применили материјално право када су закључили да овако понашање представља оправдани разлог за отказ у смислу одредбе члана 179. тачка 3. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.**